

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 313. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856960864656/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

samme Sted: Da nu Ræven havde gjort ham saa trohiertig, advarede han strax Bonden derom. Bonden derfor satte alle sine egne Folk og endeel af sine Naboer paa Skiltvagt, forsynende dem med Steene og lange Stænger for at imodtage denne forventede Giæst. Biørnen blev derfor saaledes modtagen, og saa ilde medhandlet, at han med knusede Lemmer og ophoven Bug krøb tilbage. Udi denne Tilstand mødte han Ræven, som leende spurte ham, hvad Fangst han havde gjort. Biørnen merkede da, at han var bleven skuffet, dog, paa det at hans Fiende ikke skulde faae dobbelt Aarsag til at glæde sig, sagde han: Alting er vel afløbet: Jeg haver gjort saadant Maaltid, at min Bug er derover bleven gandske hoven.

Fabelen lærer, at naar man er bleven drillet af en Fiende, skal man holde gode Miner, og lade som det ikke gaar en til Hierte, paa det at Modstanderen ikke skal faae Aarsag til dobbelt Glæde.

24. Fabel.

Om Bonden og Hunden.

En riig Bonde mødte udi Skoven en Hund, som advarede ham om Røvere, og sagde, at de vare gandske nær ved, og derpaa vilde redde sig selv med Flugten: Bonden bad ham med grædende Taare at bie for at beskierme sig. Men Hunden sagde, at hans eget Liv var ham kiært, og at det var forgiæves at sætte sig imod saa mange bevæbnede Mænd. Endeligen, da Bonden blev ved at beede, og lovede ham frie Adgang udi hans Kiøkken og Spiise-Kammer, hvis Dørre altid skulde staae ham aabne, lod Hunden sig overtale til at bie, forladende sig paa sin Styrke og Behændighed. Røverne lode sig derpaa see: Men Hunden angreeb dem med saadan Hidsighed, at 2 af dem bleve omkomne, og den tredie maatte tage Flugten. Efterat denne Seyer var erholden, erindrede han Bonden om sit Løfte, hvorom han paa nye blev forsikkret. Men, da Man-

MORALSKE FABLER

den kom hjem og fortaalte sin Hustrue hvad Løfte han havde gjort, blev hun heel forbittret, og udøsende saa mange Skiolds-Ord, at han maatte love hende at bryde sit Til-sagn. Hunden forladende sig paa den sluttede Accord, lod sig kort derefter indfinde udi Bondens Gaard, hvor han meenede at finde alle Dørre aabne. Men han blev der saa ilde medhandlet at han halvdød af Slag og Hugg maatte vende tilbage.

Fabelen viser, at de største Velgierninger ofte blive ilde belønnede.

25. Fabel.

Ræven stævner Æslet.

En Ræv stævnedes Æslet for Retten, beskyldende det for sviigagtig Omgang. Alle forundrede sig over hvorledes en listig Ræv kunde være forrasket af et eenfoldigt Æsel. Dommeren, som var en Kat, sagde og, at saadant kom ham ubegribeligt for. Men, saasom Ræven anførte mange glimrende Beviisligheder, til sin Sags Styrke, og det eenfoldige Æsel derimod var saa forbløffet, at det intet dertil kunde svare, vidste Dommeren ikke hvad han derved skulde gjøre; thi paa den eene Side vare anførte Beviisligheder, som ikke kunde igiendives, og paa den anden Side var en bekiendt ærlig og eenfoldig Contrapart, som hverken havde Villie eller Evne til at bedrage. Endeligen hittede han paa saadant Temperament: Efterat Processen var udageret, lod han indkalde Parterne, og afsagde saadan Sententz: Sagen opsættes til videre Efterforskning, og Parterne have her at indstille sig igien inden 10 Aars Forløb. Inden den Tiid meenede han, at baade Ræven og Æslet kunde være døde: Der siges at Løven fandt saadant Behag udi denne Dom, at han derover promoverede Katten fra Herretsfoget til Lands-Dommer.

Fabelen viser, at en Dommer, hvormeget han udi sin Samvittighed er overbevist om en Beskyldnings Urigtighed, kand han dog ikke frikiende den Beskyldte.